

PROLOOG

Kõigil meil on jutustada oma lugu.

Aga mis siis, kui sul oma lugu ei ole? Mida sel juhul pihta hakata?

Kui sa oled Janice, hakkad sa teiste lugusid koguma.

Ükskord vaatas Janice Oscarite auhinnatseremooniat, kus pidas kõnet kuulus inglise näitleja, keda peeti lausa rahvuslikuks aardeks. Oma kõnes kirjeldas see Rahvuslik Aare, kuidas tal kunagi, kui ta oli veel noor ja suurtest lootustest kantud, oli koristajana töötades kombeks teiste inimeste vannitubades peegli ees seista ja hoida võidukaid poose võttes käes puhastusvahendi pudelit nagu Oscari kujukest. Janice mõtles, mis oleks juhtunud siis, kui see Rahvuslik Aare ei oleks ikkagi näitlejaks saanud. Kas ta oleks siis endiselt koristaja nagu tema? Nad on enam-vähem samas vanuses – varsti viiskümmend täis – ja näevad Janice’i arvates isegi veidi ühte moodi välja. Nojah (nüüd naeratab ta endamisi), võib-olla siiski mitte nii väga ühte moodi, aga nad mõlemad on lühikest kasvu ja kehaehitusega, mis viitab võimalusele, et tulevikus võib neile tublisti kilosid lisanduda. Ta mõtleb, kas ka see Rahvuslik Aare oleks viimaks teiste inimeste lugusid koguma hakanud.

Janice’ile ei meenu, mis teda neid lugusid koguma pani. Võib-olla oli see pildike elust, mis talle silma jäi, kui ta kusagil Cambridge’i ümbruses bussiga tööle sõitis? Või mõni vestluskatke, mida ta juhtus kraanikaussi küürides pealt kuulma? Ühtäkki märkas ta, et kui ta elutoas tolmu võttis või köögis külmkappi sulatas, kippusid inimesed talle oma lugusid jutustama asuma. Võib-olla olid nad seda alati

teinud, aga nüüd oli selles midagi uut: nüüd triivisid need lood otse tema poole ja ta hakkas neid enda ümber koondama. Ta teab, et tema on kõigest anum, milles neid alal hoitakse. Kui Janice neid lugusid kuulab, võib ta põgusast peanoogutusest mõista, et ta annab endale asjade tegelikust seisust aru: ta teab, et paljudele on ta nagu lihtne ja kodune kauss, millesse oma saladused valada.

Sageli on need lood üllatavad, kohati ka naljakad ja võluvad. Mõnikord on need läbi imbunud kahetsusest ja mõnikord mõjuvad elujaatavalt. Janice'i arvates võivad inimesed neid talle rääkida sellepärast, et ta usub nende lugudesse. Ootamatused pakuvad talle rõõmu ja nende liialdusi võtab ta puhta kullana. Õhtul kodus, kus abikaasa Janice'i pigem kõnede kui lugudega üle ujutab, mõtleb ta oma lemmikute peale ja tunneb kõigi nende üle järgemööda rõõmu.

ÜKS

LOO ALGUS

Esmaspäeviti käivad asjad alati kindlas järjekorras: päev algab naeruga ja päeva lõpu poole saabub kurbus. Need hoiavad Janice'i esmaspäevasad püsti nagu raamatutoed, mis teineteisega kokku ei käi. Ta on asjad meelega sel viisil seadnud, sest väljavaade nalja saada aitab tal end voodist üles ajada ja annab jõudu selleks, mis edasi tuleb.

Janice on avastanud, et hea koristaja saab oma päevi ja tunde enam-vähem omatahtsi korraldada – ja tema esmaspäevade tasakaalu tarvis on tähtis just see, missuguses järjekorras ta sel konkreetsel päeval oma koristustöid teeb. Kõik teavad, et usaldusväärset koristajat on raske leida, ja Cambridge'is paistab hämmastavalt suur hulk inimesi olevat avastanud, et Janice on harukordselt hea koristaja. Ta ei ole siiski päris kindel, kui kohane on kiidusõna „harukordselt hea“ (seda kuulis ta kunagi pealt, kui üks ta tööandjatest oli oma sõbranna kohvile kutsunud). Ta teab, et ta ei ole sugugi harukordne naine. Aga kas ta on hea koristaja? Jah, seda ta enda arvates on. Tal on kindlasti piisavalt kogemust. Ometi loodab Janice, et kogu tema elu ei saa võtta kokku fraasiga: „Ta koristab korralikult.“ Kui ta bussi pealt maha astub, noogutab ta bussijuhihile, et seda üha sagedamini pähe tikkuvat mõtet tõrjuda. Bussijuht noogutab talle vastu ja Janice'il on põgusaks hetkeks tunne, nagu oleks mehel kavas midagi öelda, aga siis toovad bussi ukсед kuuldavale ohke, justnagu hingaksid nad sügavalt välja, ja lähevad jõnkshaaval kinni.

Kui buss peatusest minema sõidab, avaneb Janice'i pilgu ees teisel pool maanteed pikk eramajadega ääristatud puiestee. Mõnes aknas särab valgus, teised on varjulised ja pimedad. Janice kujutab

ette, kuidas kõigi nende akende taga on peidus suur hulk lugusid, aga sel hommikul huvitab teda kõigest üks. See on lugu mehest, kes elab nurga peal suures ja sopolises Edward VII aegses majas – lugu Geordie Bowmanist. Janice'i meelest ei ole tema teised kliendid Geordiega kunagi kohtunud, ja tema teada ei peaks nad tema kaudu ka kokku saama (Janice'i arvates tema elualal asjad nii ei käi). Aga loomulikult on nad temast kuulnud. Sest kes siis Geordie Bowmanist kuulnud ei oleks.

Geordie on selles majas elanud rohkem kui nelikümmend aastat. Kõigepealt oli ta seal üürnik – Cambridge'is olid üürihinnad palju odavamad kui Londonis, kus mees sel ajal töötas. Kui ta abiellus, ostis ta maja lõpuks toonaselt omanikult ära. Ei tema ega ka ta naine ei soovinud teisi üürnikke välja visata, seega elas nende üha suurenev perekond seal koos maalikunstnike, akadeemikute ja tudengitega, kuni nood kõik tasapisi omaenda tahtel minema kolisid. Siis algas võitlus vabaks jäänud eluruumi pärast.

„John, kes oli kõige nupukam,“ meenutab Geordie tihtipeale uhkusega, „kolis oma kraami lihtsalt sisse, enne kui teised olid pakkimisega ühele poole saanud.“

John on Geordie vanim poeg ja elab nüüd oma perega Yorkshire'is. Geordie ülejäänud järeltulijad on mööda maailma laiali, aga käivad tal nii sageli kui võimalik külas. Tema armastatud naine Annie on juba mitu aastat surnud, kuid tema lahkumisest peale ei ole majas midagi muutunud. Iga nädal kastab Janice ta taimi – mõned neist on juba enam-vähem põõsa mõõtu – ja pühib tolmu ta raamatukogult, mis koosneb peaaesjalikult Ameerika kirjanike romaanidest. Geordie julgustab Janice'it neid raamatuid laenuks võtma ja aeg-ajalt viibki naine mõne Harper Lee või Mark Twaini koju kaasa oma trööstiva kirjavara valikut täiendama.

„Öeldakse, et kogu asja võti on õige ajastus,“ teatab mees talle kõmiseva häälega.

Geordie näeb muljet avaldav välja ja sellele vastav on ka ta hää. „Tulge sisse ja me teeme kõigepealt ühe kohvi.“

Sellega annab ta naisele märku, et too neile kange kohvi teeks – kohvi juurde käib ka tublisti kuuma piima, just nii, nagu Geordiele

meeldib, ja täpselt samamoodi, nagu Annie seda alati tegi. Janice'il pole selle vastu midagi. Enamiku ajast peab Geordie enese eest ise hoolitsema (välja arvatud siis, kui ta on Londonis, välismaal või pubis) ja Janice'ile tundub, et ka Annie poleks selle vastu midagi, kui ta meest aeg-ajalt poputab.

Geordie lugu kuulub ta lemmikute hulka. See tuletab talle meelde inimestes peituvat moraalselt sitkust. Midagi on selles kindlasti ka selle kohta, kuidas oma andeid ära kasutada, aga sellel ei soovi ta pikemalt peatuda. See on liiga tihedalt seotud ta lapsepõlve piiblitlugudega ja tuletab talle meelde tema enda annete puudumist. Nii et need mõtted tõrjub Janice tagaplaanile ja keskendub moraalsele sitkusele, mida näitas üles poiss, kellest hiljem sai Geordie Bowman.

Nagu arvata võib, kasvas Geordie üles Newcastle'is. Janice'i arvates võis ta nimi olla tegelikult John või ka Jimmy, seda ta enam ei tea, aga aja jooksul sai sellest igatahes Geordie. Poisi isa töötas dokis ja nad elasid sealsamas lähedal. Neil oli koer, keda isa jumaldas (rohkem kui poega) ja gondlikujuline baarikapp, mis oli perekonna suurim uhkusasi (aga ainult niikaua, kuni leiutati plasmater). Kui Geordie oli neliteist aastat vana, jõlkus ta ühel varasel õhtutunnil mööda Newcastle'i tänavaid. Nende pere koer oli naabrit hammustanud ja isa oli viha pärast arust ära – vihane oli ta muidugi naabri peale. Kui tal viimanegi mõistuseraas oli kadunud, laskis Geordie tagaukse kaudu jalga. Õhtu oli külm ja lumi oli maas ning Geordiel oli seljas ainult õhuke jakk. Ometi ei olnud tal vähimatki tahtmist kodus olla ning selle asemel, et paremale pöörata ja dokkide poole astuma hakata, lipsas ta vargsi Newcastle'i raekoja külguksest sisse.

Raekoja kontserdisaalis ronis Geordie kõrgele rõdule, kus oli soe ja polnud karta, et ta vahele jääb. Seal ta siis kükitas ühe prožektori taga (sest see andis rohkem sooja) ja sõi putkast näpatud šokolaadi, kui äkki hakati laulma. Esimene kõrge noot tungis Geordiele rindu nagu oda ja naelutas ta paigale. Ehkki keegi ei olnud talle kunagi niisugusest asjast nagu oper rääkinud ja veel vähem oli ta seda ise kuulnud, kõneles see muusika otse temaga. Hiljem on Geordie

teleintervjuudes tõdenud, et kui ta ükskord sureb ja ta lahti lõigatakse, leitakse ta südame ümbert „Boheemi“ partituur.

Mõneks päevaks või ka nädalaks läks ta siis koju tagasi – ta isegi ei märganud, kui pikalt ta seal veel elas. Selle ajaga pani ta kokku plaani. Inglismaa kirdeosas ei olnud ta ooperist kunagi midagi kuulnud, niisiis ei saanud see tuleviku tarvis olla õige koht. Õige koht pidi olema London. Kindlasti pidi seal olema ooperi kodu. Kõige uhke ja peene kodu. Tal oli vaja Londonisse pääseda. Aga kuna tal ei olnud sugugi raha, ei tulnud rong ega buss kõne alla. Lahendus peitus selles, et tuli minna jalgsi. Ja just seda ta tegigi. Ta toppis seljakotti nii palju toitu, kui suutis kanda, virutas gondlikujulisest baarikapist ühe pudeli kaasa ja asus lõuna poole teele. Tee peal kohtus ta hulkuriga, kes temaga suurema osa sellest maast kaasas käis. Selle ajaga õpetas hulkur talle nii mõndagi, mis suures linnas võis kasuks tulla, ja näitas, kuidas niisugusel teekonnal oma riideid puhtana hoida. Kunst seisnes selles, et kusagilt pesunöörilt tuli näpata puhtad riided ja nende asemele jätta oma juba seljas kantud ja määrdunud rõivad. Järgmise sobiliku pesunööri juures tuli tegevust korrata. Nii see käis.

Kui Geordie Londonisse jõudis, käis ta läbi mitu kontserdisaali (hulkur oli talle teinud nimekirja kohtadest, mida tasuks proovida) ja leidis lõpuks kusagil rekvisiidiosakonnas abilisena tööd. Ühejäänu on juba ajalugu.

Janice'i abikaasa Mike ei ole kunagi Geordiega kohtunud. See ei takista mehel temast pubis rääkimast nii, nagu oleks Geordie ta vana sõber. Janice selle kohta avalikult midagi ei ütle – mitte et Mike oskaks selle eest tänulik olla –; oma kujutlustes on mees Geordiega korduvalt juttu ajanud. Kui Mike sellest maailma kuulsast tenorist räägib („teate, ta oli kuninganna lemmik“), on Janice kindel, et säärast kohtumist ka kunagi ei tule. Mõnikord, kui Mike on „korraks vetsu läinud“ ja jätnud Janice'i (jälle!) arvet maksma, mõtleb ta selle peale, kuidas Geordie talle oma lemmikariaid laulab, samal ajal kui Janice tema ahju puhastab. Viimasel ajal laulab Geordie valjemini kui kunagi varem ja see on hakanud Janice'ile muret valmistama, sest üksiti on ta märganud, et mehe

tähelepanu saavutamiseks tuleb nüüd kõvasti karjuda ja ta ei kuule kaugeltki kõike, mida naine räägib.

Kui kohv on joodud, ei suuda Geordie kuidagi vastu panna ja kõnnib Janice'il mööda maja kannul. Ta kõlgub ukse peal, kui Janice kaminat puhastab ning sinna uued halud ja süüte laob. Paistab, et ta vajab meelitamist. Niisuguse suure mehe kohta võib ta olla üllatavalt häbelik, kui endast on vaja rääkida.

„Kas te olete vahepeal kusagil käinud?“ küsib Janice, lootes, et nii saab mehest välja meelitada selle, mida too ilmselgelt tahab talle rääkida.

Sellega tabab ta naelapea pihta ja mehe nägu lööb särama. „Olin lihtsalt natuke aega Londonis. Eh, kullake, on seal aga kehkenpükse.“

„Võib arvata küll.“ Janice loodab, et sellest mehe julgustamiseks piisab.

Ja tal on õigus.

„Ma sõitsin metrooga ja seal juhtus olema ikka üks paras mölakas. Rong oli täis, ehkki väga hull see asi ju ka ei olnud. Nojah, me katsusime kõik ennast kuidagi ära mahutada. See ennasttäis mölakas tuli peale viimasel minutil, enne kui ukсед kinni läksid, ja hakkas siis pröökama ...“

Nüüd teeb Geordie seda ennast täis kehkenpüksi osavalt järele, nii et Janice hakkab naerma. Tal on õigus: just Geordiega on õige oma päeva ja nädalat alustada.

Geordie kehkenpüks on igatahes täies hoos. „No kuulge. Liikuge nüüd kõik natuke edasi. Siin peab ju kindlasti veel omajagu ruumi olema, kui kõik ennast natuke nihutavad. Ruumi on ju küll. No tõesti! Olge nüüd, liikuge ometi edasi!“

Geordie jääb hetkeks vait, et kontrollida, kas naine teda ikka tähele paneb. „Ja siis kostab vaguni keskelt hääl. Veel üks tüüp, ilmselt kohalik. Igatahes hüüab ta valjusti: „Kuule mees, tee oma suu natuke rohkem lahti. Ma arvan, et sinna võiks veel paar inimest ära mahtuda.““

Janice hakkab kõva häälega naerma.

„See pani tal suu kinni.“ Janice'i reaktsioon teeb mehele rõõmu.

Naist ei anna lollitada. Ta teab, et see, kes sealt vagunist vastu hüüdis, oli Geordie. Just tema oli see, kes kehkenpüksile koha kätte näitas. Mees on liiga tagasihoidlik, et seda tunnistada, aga Janice teab. Ta isegi justkui kuuleb, kuidas mehe sügav hääl üle vaguni kajab ja kuidas tema ümber kõik tunnustavalt naerma hakkavad.

Janice'i reageeringuga rahul, jätab Geordie ta oma tööd edasi tegema. Janice võtab tolmuharja. Võib-olla peaks talle piisama sellest, et saab olla koos niisuguste inimestega nagu Geordie? Paljud neist, kelle kodusid ta koristab, toovad tema ellu midagi erilist, ja ta loodab, et mingil moel annab ta neile ka natuke omalt poolt vastu. Poole raamaturiivi peal jääb ta oma tolmuharjaga pidama. Tegelikult on asi nii, et ta pole selles sugugi veendunud ja tunneb end ebakindlalt. Need on ju teiste inimeste lood. Kui temal neis ka üldse mingi roll on, siis on see väike – kõigest kõrvalosa. Ta mõtleb uuesti Rahvusliku Aarde peale ja püüab teda ette kujutada Geordie muusikatoas, tolmuhari mehe partituuride kohal kõrgele tõstetud. Kas Rahvuslikule Aardele sellest piisaks? Kas ta oleks sellega rahul? Janice pühib tolmu edasi; tal hakkab piinlik, et ta niimoodi üldse mõelda võis.

Janice näeb Geordiet uuesti siis, kui hakkab lõunat sööma minema ja siis järgmisele koristustööle suundub. Ilm on hall ja ta tunneb, kuidas külma veebruariõhku uksepraost vastu uhkab. Geordie aitab talle mantli selga. „Aitäh, seda on vaja küll. Väljas hakkab külmaks minema.“

„Kui te külma saanud olete, siis tuleb teil enda eest hoolitseda,“ soovitab mees.

„Ei, kõik on korras,“ kostab Janice – seekord täiel häälel. „Täna on lihtsalt külm ilm.“

Geordie ulatab talle tema salli. „Nojah, näeme siis nädala pärast, ja vaadake, et te seda külmetust ravite.“

Janice annab alla.

„Ma tunnengi ennast juba paremini,“ vastab ta, ja see on täiesti tõsi.

Kui Geordie tema järel ukse kinni paneb, mõtleb Janice, kas elu on traagiline komöödia või koomiline tragöödia.

KAKS

PEREKONNALOOD

„Loomulikult elavad kõigis raamatukogudes kummitused. Kõik teavad, et kummitustele meeldib lugeda.“

Noormees, kes raamatukogu trepist alla tuleb, seletab seda tõsi-meeli oma kaaslasele – umbes kahekümne viie aastasele naisele. Janice soovib, et tal oleks aega neile järele minna, nende vestlusest rohkem kuulda ja kummitustest veel midagi teada saada. Mees paistab olevat eneses täiesti kindel, nagu räägiks ta oma kaaslasele, et õhus lendavad linnud ja taevas sõuavad pilved. Janice'ile pakub mõtte raamatukogus elavatest kummitustest huvi ja ta mõtleb, kas ka tema peaks täna mõnda neist kohtama. Lõuna ajal astub ta sageli raamatukokku sisse, et eelmine raamat uue vastu vahetada ja ruumi taganurka riiulite vahele seatud laua ääres vargsi oma võileib ära süüa.

Täna ei paista seal olevat kummitusi, vaid kõigest kaks öde – sest kindlasti peavad need kaks raamatukoguhoidjat olema öed. Neil on ühtmoodi haruldast tooni punakaspruunid juuksed – mõned vasekarva salgud punakasblondi seas. Ühel öel ulatuvad juuksed õlgadeni ja kaarduvad sissepoole, teisel on veidi külje peale tõmmatud pikk pats. See tuletab Janice'ile meelde väikest tüdrukut, ehkki see öde siin on ilmselt juba viiekümnele lähenemas. Janice'i arvates pats naisele sobib ja talle meeldib ka see, kuidas ta on selle sisse põiminud värvilise paela. Janice neist eriti palju ei tea, kui kõrvale jätta see, et nad on tõepoolest öed ja et kokku on peres neli öde. Noorem öde (see, kes oma juukseid lahtiselt kannab) oli talle kunagi öelnud: „Emal oli meid neli tükki. Isa endale poissi ei saanudki.“ Vanem öde oli omalt poolt rõhutanud: „Kujutage ette, neli! Vaene mees. Terve maja naisi täis.“ Edasi oli noorem öde

seletanud, et nad on kõik omavahel väga lähedased ja näevad silmapaistvalt sarnased välja. „Loomulikult,“ oli vanem õde toonitanud, „oleme me kõik ikkagi väga erinevad.“ Tema õde oli noogutanud. „Jah, ja me ise oleme endile nimeks pannud Taibu, Kaunitar, Kamandaja ja Kullake.“ Siis olid nad mõlemad naernud. „See on meie peres niisugune nali,“ ütles vanem õde. „Jah, niisugune peresisene nali,“ kordas teine õele naeratades.

Janice oli siis mõelnud omaenda õe peale ja püüdnud ette kujutada, kuidas nad kahekesi koos töötaksid ja Cambridge'is raamatukogus raamatuid sorteeriksid. Ta teab, et see kõik on üksnes mõttemäng – neid hoiavad lahus tuhanded kilomeetrid ja mälestused, millest nad pole kunagi rääkinud –, aga selle kujutluspildi kutsub ta mõnikord esile samamoodi, nagu valib lugusid, mille juurde tagasi pöörduda. Õdedel ei ole aimugi, et ka temal on õde, aga nad teavad, et ta armastab raamatuid, ja vestlevad temaga ta lemmikutest. Õed ei arva, et raamatukogus peaks ilmingimata vaikselt olema. „Loomulikult tahavad inimesed, kes raamatuid armastavad, neist ka rääkida,“ oli noorem õde kunagi öelnud.

Janice on püüdnud välja mõelda, kumb õde on vanem ja kumb noorem, aga ei ole tahtnud seda küsida, sest on kartnud, et võis valesti arvata. Omaette on ta mõelnud, et noorem õde peab olema Kaunitar ja vanem kas Taibu või hoopis Kamandaja. Ta on näinud, kuidas too raamatukogu vähem kui kahe minutiga tühjaks teeb, kui sulgemisaeg lähenema hakkab.

Täna tervitavad nad teda ühel häälel. „Janice, teie raamat on kohal.“

Praegu loeb Janice üle vanu lemmikuid ja on endale tellinud Stella Gibbonsi „Viletsavõitu lohutuse talu“. Ta võtab raamatu tänusõnadega vastu, ent siis tuleb talle pähe küsida: „Kas te ei ole kunagi selle peale mõelnud, et siin raamatukogus võiks mõni kummitus elada?“ Seda küsides on tal üsna rumal tunne ja ta mõtleb, kuidas too noormees võis sel teemal küll niisuguse enesestmõistetavusega sõna võtta.

Vanem õde nõjatub kergelt üle leti. „Nojah, veider, et te

seda küsite. Te olete täna teine inimene, kes meil siin räägib, et raamatukogus kummitab.“

Ahaa, seesama noormees. „No ja kuidas siis on? Et kas kummitab?“

Nad paistavad sügavalt mõttesse jäävat. Siis vastab vanem õde: „No ma ei tea. Ma olen mõnikord mõelnud, et raamatud elavad omaenda elu. Aga üldiselt ma arvan, et see on lihtsalt vana hea härra Banks, kes ei pane asju kunagi oma kohale tagasi.“ Noorem õde jääb vanema sõnade peale hetkeks mõttesse. „Aga muidugi teavad kõik, et kummitustele meeldib lugeda. Nii et võib-olla ...“

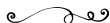
Enne kui Janice midagi edasi küsib – *Kust te seda teate? Ja kuidas on võimalik, et kõik seda teavad, aga mina ei tea? Või te lihtsalt kuulsite, kuidas see noormees seda ütles?* –, katkestavad neid vadistavad noored naised, kes koos oma põngerjatega õdede tähelepanu vajavad.

Janice viib oma mõtted, „Viletsavõitu lohutuse talu“ ja juustu-võileiva raamatukogu tagumisse nurka varjulise laua juurde. Ta istub mõnda aega seal avamata raamatu taga ja juurdleb küsimuse üle, kas inimeste lugusid määratleb see, millisel positsioonil nad oma perekonnas asuvad. Kui nii, siis kus on tema ise? Seda mõtet ei taha ta eriti edasi mõelda ja kujutab selle asemel ette, kuidas siin mingi kummitus pärast sulgemist riulite vahel ringi käib. Talle tundub see väljavaade pigem rahustav kui muret tekitav – kummitus, kellele meeldivad raamatud, ei saa olla ju halb. Ja niisugune rahu toob kaasa kergenduse. Tegelikult on Janice paras muretseja. Nimekiri asjadest, mille pärast ta muret tunneb, paistab iga päevaga kasvavat. Ta muretseb ookeanide seisundi, kilekottide, kliimamuutuse, pagulaste, poliitiliste rahutuste, paremäärmuslaste ja vasakäärmuslaste pärast, samuti nende pärast, kes peavad oma laste ära toitmiseks toidupankadelt abi otsima, siis veel diiselmootoriga autode pärast ja selle pärast, kas taaskasutus võiks tema elus tähtsamat rolli mängida. Kas ta peaks vähem liha sööma? Ta muretseb riikliku tervishoiu-süsteemi olukorra pärast, nulltunnilepingute pärast ja selle pärast, miks paljud, keda temagi tunneb, ei saa ei haigusraha ega puhkuse-tasu. Talle teevad sügavat muret kõik need, kes on üürnikena

ebakindlas olukorras või elavad oma vanemate juures ligi neljakümne aastaseks saamiseni. Lisaks teeb talle muret see, miks peaks keegi tahtma teist trollida või tema peale tänaval karjuda kõigest tema nahavärvi tõttu.

Varem oli tal tavaks ajalehti lugeda ja nende ristsõnu teha. Nüüd heidab ta igal hommikul kiire pilgu oma tahvelarvutisse, et ega kusagil ei ole mingit maavärinat toimunud või mõni kuningliku perekonna tähtis tegelane ära surnud. Aga lugema ta ei hakka. Iga uudislugu üksnes suurendaks ta murede hulka. Ja mured imuvad ka ta ülejäänud ellu. Selle asemel, et endale raamatukogust uute raamatute näol väljakutseid otsida, leiab ta lohutust vanades klassikutes ja juba tuttavaks saanud lemmikutes – Austenis, Hardys, Trollope'is, Thackerays ja Fitzgeraldis.

Ta teeb lahti oma „Viletsavõitu lohutuse talu“ ja valmistub selle tuttavasse lustlikku tooni sukelduma. Lisaks on selles raamatus kangelanna, kellega ta saab end seostada: Flora Poste on naine, kellele meeldib asju korras hoida, ja see meeldib ka Janice'ile.

Pool tundi hiljem lahkub Janice raamatukogust, astudes sama teed, mida oli kõndinud kummitustesse uskunud noormees. Ta läheb oma järgmisele tööle – dr Huangi juurde –, enne kui päeva viimase töö juurde suundub. Ta on juba trepist alla jõudmas, kui näeb teisel pool tänavat tuttavat kuju. Sel pikka kasvu mehel on selgelt ära tuntav vetruv samm. Kõndides kiigub ta ühe jala päkalt teisele. Janice'ile tundub ikka veel üllatav, et tema abikaasa Mike, kes säärases hoogsas rütmis kõnnib, võib nii vilets tantsija olla. Aga mida ta siin teeb? Janice vaatab kella. Ta oleks pidanud juba mitme tunni eest tööol olema. Kui mees ta nägemisulatusest kaob, toob Janice'ile kergendust see, et abikaasat ei pea ta oma murede nimekirja lisama. Mees seisab seal nagunii juba esimesel kohal.